

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA PRAVOSODJE IN JAVNO UPRAVO

DIREKTORAT ZA ZAKONODAJO
S PODROČJA PRAVOSODJA

Župančičeva 3, 1000 Ljubljana

T: 01 369 52 68
F: 01 369 57 83
E: gp.mp@gov.si
www.mp.gov.si

Urad Vlade Republike Slovenije za komuniciranje
Gregorčičeva 25
1000 Ljubljana
gp.ukom@gov.si

Številka: 010-76/2012/2 (132101N)
Datum: 21. 5. 2012

Zadeva: **Predlagam.vladi predlog 2621: Kazenska zakonodaja**
Zveza: Dopis Urada Republike Slovenije za komuniciranje z dne 25. 4. 2012 (št. 092-147/2012/1)

Predlagate spremembo kazenske procesne zakonodaje, tako da bi za "hitro" dokazljiva kazniva dejanja olajšali postopek dokazovanje, na koncu ali med postopkom pa bi sešteli kazni in izrekli enotno kazen. S tem bi se po vašem mnenju izognili zastaranju tovrstnih dejanj, do katerega sicer pride zaradi dolgotrajnega dokazovanja bolj zapletenih kaznivih dejanj. Poleg tega bi dosegli tudi takojšnji učinek generalne in specialne prevencije.

Vaš predlog očitno izhaja iz predpostavke, da se pred sodiščem v istem kazenskem postopku skupaj obravnavajo hujša in lažja kazniva dejanja, pri katerih je obdolženec ista oseba. Navedeno je sicer možno, ni pa nujno.

Veljavni Zakon o kazenskem postopku¹ dokaj natančno ureja tovrstne situacije. Sodišče lahko odloči, naj se izvede enoten postopek in izda ena sama sodba, če pred istim sodiščem tečejo ločeno postopki zoper isto osebo za več kaznivih dejanj ali zoper več oseb za isto kaznivo dejanje (sedmi odstavek 32. člena ZKP). Sodišče nadalje lahko odloči, naj se izvede enoten postopek in izda ena sama sodba tudi v primeru, če je več oseb obdolženih za več kaznivih dejanj, vendar samo tedaj, če je med storjenimi

¹ Uradni list RS, št. 32/12 – UPB8; ZKP.

kaznivimi dejanji medsebojna zveza in če so podani isti dokazi (šesti odstavek 32. člena ZKP). Sodišče lahko do konca glavne obravnave iz tehtnih razlogov ali zaradi smotnosti odloči, da se postopek o posameznih kaznivih dejanjih ali zoper posamezne obdolženca izloči in dokonča posebej, ali pa odstopi drugemu pristojnemu sodišču (prvi odstavek 33. člena ZKP).

Iz navedenega je očitno, da ima sodišče precejšnjo mero svobode v okviru neodvisnega odločanja o tem, katera dejanja obravnava skupaj in katera posebej.

Vsekakor pa drži, da so določena kazniva dejanja v konkretnih primerih lahko bolj zahtevna, kar se tiče obsežnosti in zapletenosti dokaznega postopka. Nasploh je potrebno upoštevati, da moderno kazensko procesno pravo poskuša vzpostaviti približno enakost strank, s tem, da obdolžencu omogoča različne pravice in kavtele (npr. domnevo nedolžnosti, pravico do odvetnika ipd.) Potrebno je namreč vedeti, da je na eni strani država z organi preiskovanja in pregona, na drugi strani pa posameznik. Kolikor bi bil cilj zgolj čim bolj učinkovito preiskovanje, pregon in kaznovanje, kazenskega procesnega prava v takšni obliki ne bi potrebovali, to pa bi seveda pomenilo, da obdolženca ne bi obravnavali kot enakovrednega subjekta, temveč kot objekt, kar bi nedvomno vplivalo na zakonitost, legitimnost in verodostojnost samega postopka. Pravice obdolženca, pravna sredstva ipd. sama po sebi ne pripomorejo k večji ekonomičnosti postopka, so pa neogibno potrebna. Zato jih tudi predpisujejo različni zavezujoči dokumenti kot so ustava in mednarodne konvencije.

Omenjate tudi možnost izreka enotne kazni. Navedeno že ureja veljavni Kazenski zakonik². Če je storilec z enim dejanjem ali več dejanji storil dve ali več kaznivih dejanj, za katera se mu hkrati sodi, določi sodišče najprej kazen za vsako posamezno kaznivo dejanje, nato pa izreče za vsa ta kazniva dejanja enotno kazen – prvi odstavek 53. člena KZ-1 (problematika je sicer dokaj zapletena in podrobno razdelana v 53. členu KZ-1).

V predlogu omenjate tudi zastaranje. Iz obrazložitve je očitno, da gre za institut zastaranja kazenskega pregona. Menimo, da je veljavna ureditev ustrezna, saj vsebuje razmeroma dolge zastaralne roke (npr. šest let od storitve kaznivega dejanja, če je predpisana kazen do enega leta zapora ali denarna kazen – peta točka prvega odstavka 90. člena KZ-1). Veljavni zakonik vsebuje tudi druge varovalke, ki preprečujejo prehiter potek zastaranja, npr. če je za kaznivo dejanje predpisanih več kazni, se zastaralni rok določi po najhujši predpisani kazni (drugi odstavek 90. člena KZ-1), zastaranje nadalje ne teče v času, ko se po zakonu pregon ne sme začeti ali nadaljevati ali ko je storilec nedosegljiv za državne organe (tretji odstavek 91. člena KZ-1), poleg tega se zastaranje pretrga, če storilec v času teka zastaralnega roka stori enako hudo ali hujše kaznivo dejanje, po pretrganju pa začne teči znova (četrti odstavek 91. člena KZ-1).

Potrebno je upoštevati, da je zastaranje kot institut (kazenskega) prava nujno potrebno, saj zagotavlja stabilnost pravnih razmerij, prav tako pa preprečuje, da bi se osebe preganjalo za dejanja, ki so že davno minila. Takšen zakasnel postopek (razen

---

² Uradni list RS, št. 55/08, 66/08 – popr., 39/09, 55/09 – odločba US, 56/11 – odločba US in 91/11; KZ-1.

seveda pri najhujših kaznivih dejanjih) ne bi bil niti smotr niti pravičen oziroma legitimen.

S spoštovanjem.

